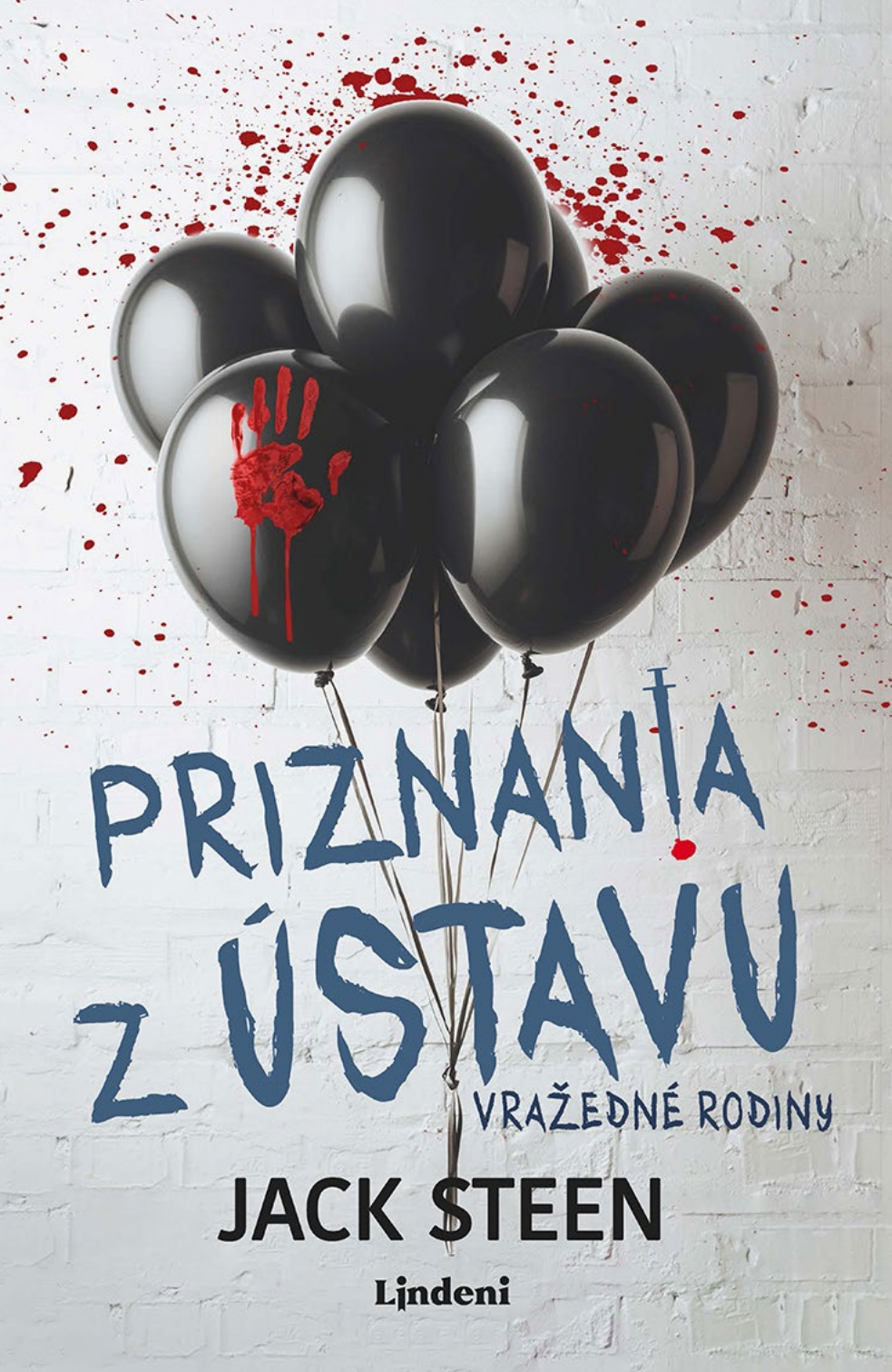

PRIZNANIA
Z ÚSTAVU
VRAŽEDNÉ RODINY
JACK STEEN
Lindeni

Priznania z ústavu Vražedné rodiny

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Jack Steen
Priznania z ústavu Vražedné rodiny – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Lindeni

PRIZNANIA Z ÚSTAVU

VRAŽEDNÉ RODINY

JACK STEEN

PRIZNANIA Z ÚSTAVU

VRAŽEDNÉ RODINY

Preložil Vladislav Gális

Lindeni

POZNÁMKA PRE ČITATEĽOV

Vraveli ste, že chcete viac, tak to tu máte!

Táto kniha je na rodinnú tému – o rodinách, ktoré zabíjajú… a ktoré nie sú vždy súdržné.

Chcem vám povedať pár slov:

Po prvé, ďakujem, že ste si prečítali prvú knihu a že ste vzali do rúk túto! Ak mám byť úprimný, myslel som si, že môj výtvor za nič nestojí, a nebol som si istý, či ho niekto bude čítať. Keď ste si knihu prečítali, veľmi ste ma potešili.

Po druhé, aj naďalej mi posielajte e-maily. Mnohí z vás ma našli na Facebooku a dostávam od nich správy. Fakt to pre mňa veľa znamená. Pokiaľ ide o ženy, ktoré sa ma snažia zbaliť… cením si vaše ponuky, ale ďakujem. To isté platí pre mužov – vďaka, nemám záujem.

A teraz to najdôležitejšie… každý mesiac vám pripíjam u nás v krčme. Cením si vašu podporu. Ďakujem za pivá. Cením si, že vás tieto priznania bavia.

Mojim pacientom, mojim novým priateľom… na zdravie!

KTO SOM?

Volám sa Jack Steen.

Ak ste už nejaké priznania čítali, poznáte moje meno.

Len pripomínam: som nula.

Nie som spisovateľ. Nie som rozprávač príbehov. Nie som nič.

Som len človek, čo pracuje s tými, na ktorých by spoločnosť najradšej zabudla. Som ich sprievodcom, keď prechádzajú zo života do smrti – ak chcete, som ich anjelom smrti. Poskytujem im to jediné, po čom túžia, odkedy prišli do ústavu: publikum.

Pracujem ako nočný ošetrovateľ v ústave.

V ktorom? To je jedno – všetky sú rovnaké. Keď si prečítate tieto príbehy, mali by ste na to prísť, ale keby som ten názov uviedol, mohli by ma vraj zažalovať, a tak to neurobím.

Takže, čo je na mojej práci také zaujímavé? Poviem vám to: počúvam priznania na smrteľnej posteli. Priznania, ktoré nikto iný nepočul. A zároveň priznania, ktoré si chcú vypočuť všetci.

Moji pacienti mi rozprávajú svoje príbehy a zverujú sa mi so svojimi pokašlanými životmi, lebo robím to, čo v tomto skurvenom ústave nerobí nikto iný.

Počúvam.

Zo všetkých kolegov na tomto poschodí tu pracujem najdlhšie. Dôkazom sú moje jazvy, stehy a zlomené kosti. Vypracoval som sa od piky, z najpodradnejších pozícii na miesto, ktoré zastávam teraz.

Kedysi som si myslel, že byť ošetrovateľom je mojím poslaním. Mojou vášňou.

Myslel som si, že dokážem niečo ovplyvniť a že to, čo robím, má zmysel.

Bol som hlúpy, keď som sa nazdával, že čokoľvek v živote by stálo za takúto drinu.

Kedysi som pracoval v nemocnici plnej ľudí, ktorí mali vlastný život a mali aj blízkych, ktorým na nich záležalo. Zato väčšina mojich terajších pacientov je tu odhodená, zabudnutá, donútená stráviť posledné dni osamote.

Nepoviem vám, v akej nemocnici pracujem.

Nepoviem vám ani mená tých, ktorí tu umierajú.

Ale nebudem vám klamať.

Prečítate si presne to, čo som si vypočul.

Priznania, ktoré si tu prečítate, majú jednu ústrednú tému. V prvej knihe boli priznania, ktoré na mňa urobili dojem. Témou tejto knihy je šialená dynamika, ktorú označujeme výrazom rodina. Mám tu otcov a synov, matky a dcéry, brata proti bratovi, otca proti dcére.

Budem úprimný – nemám deti, teda aspoň o tom neviem. Podľa môjho pevného presvedčenia fakt, že dokážete splodiť deti, ešte neznamená, že by ste to mali urobiť.

Nepoviem vám mená pacientov. Ale ak vám to páli, ak dokážete čítať medzi riadkami, zistíte totožnosť toho, kto rozpráva príbeh.

Nemôžem tvrdiť, že všetky príbehy sú stopercentne pravdivé, ale tak ako v každom príbehu, ktorý bol kedy vyrozprá-

vaný, aj tu sa vždy nachádza zrnko pravdy – na druhej strane, čo ja viem?

Je celkom možné, že tie sadistické svine so mnou rozohrali svoju poslednú hru, zamotávali mi hlavu a teraz možno tlačia do hlavy výmysly vám.

VAROVANIE

… ABY STE VEDELI, ČO VÁS ČAKÁ.

Prečítate si štyri veľmi odlišné priznania.

Prebieha to takto… keď sú pripravení, zapisujem všetko, čo hovoria: ich príbeh aj to, čo mi povedia pomedzi rozprávanie príbehu.

Či je to, čo mi rozprávajú, čistá pravda, to už nechám na vás.

- Pacient 424 nikdy nedostane cenu otec roka.
- Pacient 1001 je smradľavý chovateľ svíň a pokúšal sa byť dobrým otcom, ale posral to.
- Pacient 523 je Henry a rád tvrdí, že je mafiánsky boss. Posúďte sami.
- Pacientka 983 len chcela milovať všetky detičky, o ktoré sa starala.

A ešte… ako sa píše v jednej recenzii – nie som spisovateľ, len nočný ošetrovateľ. Takže ak očakávate spisovateľské umenie,

choďte si prečítať Stephena Kinga (ale najprv si prečítajte toto… no tak, skúste to).

Vďaka za čítanie…

Jack Steen

TATKO

PACIENT 424

PRIZNANIA DUŠEVNE CHORÝCH ZLOČINCOV
NA SMRTEĽNEJ POSTELI

PRVÁ
KAPITOLA

Tiché noci na poschodí sú moje obľúbené. Nebýva ich veľa, takže keď môžem, vždy sa z nich teším.

Dnes je jedna z takýchto nocí.

Momentálne nemáme na poschodí veľa pacientov, čo znamená, že sa nemôžem vyhovárať a musím sa venovať papierom, z ktorých mi na stole vyrástla kilometrová veža.

Možno trochu preháňam, ale len trochu. Papierovačky ma bavia málokedy.

Aby som vám to trochu vysvetlil: niektorí pacienti, ktorí prídu na naše poschodie, tu zostávajú dlho, niektorí sa takmer okamžite poberú. Mám pár dlhodobých pacientov, ktorí sú tu zdanlivo večne, ich telá sú na pokraji smrti, no napriek tomu zostávajú, tvrdohlaví do samého konca.

Máme tu najhorších z najhorších, nehanebných, odsúdeniahodných, ale smrti je jedno, kto ste, čo ste urobili alebo ako ste žili svoj život. Každý pacient v mojej starostlivosti si zaslúži zomrieť dôstojne a snažím sa, aby to tak bolo.

Nie je to vždy ľahké. Neviete si predstaviť, koľkokrát som sa musel porozprávať so svojimi kolegami a pripomenúť im, že naši pacienti nepotrebujú, aby sme ich súdili.

Dnes večer sedí na ošetrovateľskom stanovišti Ike a prezerá si spisy pacientov, zatiaľ čo ja sa venujem papierovačkám v kancli. Vládne tu ticho, ako to mám rád. Až kým nezazvoní telefón.

O tri minúty mi Ike nazrie do kancelárie.

„Prichádza." Jedno prosté slovo, ale vyvolalo u mňa dlhý vzdych. Opriem sa na stoličke a zopnem si ruky na šiji.

„Ktorý?" Obaja pozrieme na tabuľu na stene. Stále tam máme zoznam pacientov, ktorí sa chystajú na naše poschodie.

„Ten navrchu."

Už bolo načase. Na tohto čakám už pár týždňov. Prichádzajúci pacient, nazvime ho… Tatko.

Tatko je pacientom ústavu nejakých štyridsať rokov. Keď prišiel, mal isté problémy so socializáciou a pre vlastnú bezpečnosť musel byť oddelený od ostatných pacientov. Ostatní pacienti sa časom naučili akceptovať jeho prítomnosť a teraz ho dokonca považujú za akýsi otcovský vzor.

„Dajme ho na osmičku. Je tam čerstvo umytá dlážka."

Ike zasalutuje a zavrie za sebou dvere. Kým Tatkovi pripraví izbu, ja si musím pripraviť spis.

Vedľa mena na tabuli má červenú hviezdičku. Červená hviezdička znamená, že si chcem vypočuť jeho priznanie, a tak sa teším, že s Tatkom strávim čas, keď bude pripravený.

Je jedným z mála tých, ktorých priznanie už dávno túžim počuť. Cítim v kostiach, že ešte nikdy nevyklopil celú pravdu o tom, čo urobil.

Nie som otec, nikdy som nemal dieťa, takže nadviazať vzťah s Tatkom bude možno náročné. Pochybujem, že niekedy pochopím dôvod jeho konania, a ak mám byť úprimný, jeho konanie sa mi hnusí.

Už si asi túžite prečítať jeho príbeh, však?

Poviem len toľko: Tatko bol obetavý otec a v jeho očiach nikto nebol hoden srdca jeho dcéry. Nikto okrem neho, takže každého, kto sa pokúsil ukradnúť srdce jeho dcéry… zabil.